

«Не плаши се, мило дѣте,
Ти отъ вражеската мощъ: —
Бóжи ангели на стража
Бдятъ надъ тебе день и нощъ!»

II

Бий съ зеленитѣ си вѣтки
Въ прозорчето старий боръ;
Мѣсецътъ вѣвъ нашта стая
Вперя любопитенъ взоръ.

Хъркатъ майката, бащата
Въ спалнята съсѣдна вѣнъ,
А честити ний си шепнемъ —
Зарадъ нази нѣма сънь.

— Не! че ти се често молишъ
Май не ми се вѣрва менъ:
Трепетътъ на твойтѣ устни
Трепетъ то не е свещенъ.

Тоя лошъ и хладенъ трепетъ
Всѣкога ме е плашилъ;
Но страхътъ ми уталожва
Твоя погледъ кроткъ, милъ.